

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/175/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120278997
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:6120278997.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO : 36 432 105, zastúpeného JUDr. Oskarom Chnárkom, advokátom, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému : O. Č., I.. XX.XX.XXXX, G. Z. I. X. XX, XXX XX O. Y., o zaplatenie 100,41 eur a zmluvnej pokuty vo výške 136,35 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 04.04.2020 návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní začatom podľa zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „žaloba“) v ktorom žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 100,41 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11,94 eur od 19.04.2017 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 16,93 eur od 19.05.2017 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 36,73 eur od 20.06.2017 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 16,93 eur od 19.07.2017 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 17,88 eur od 19.08.2017 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 136,35 eur a nahradiť mu trovy konania.

2. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že žalovaný uzavrel so spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. zmluvu o poskytovaní verejných služieb v znení Dodatku na základe ktorej bol žalovanému aktivovaný program služieb s tým, že dohodnuté bolo pravidelné splácanie ceny za poskytovanie verejných služieb podľa Cenníka. Tvrdil, že spoločnosť Slovak Telekom, a.s. cenu poskytnutých služieb vyúčtovala žalovanému faktúrami, ktoré žalovaný neuhradil, a hoci bol touto spoločnosťou opakovane vyzvaný k ich úhrade, k ich úhrade doposiaľ nedošlo. Ďalej žalobca uviedol už len to, že nakoľko je žalovaný v omeškaní, uplatňuje si zákonný úrok z omeškania, citoval ust. § 369 ods.1 a 2 Obchodného zákonníka, tiež § 369c ods.1 tohto zákona a § 1 ods.1 Nariadenia vlády SR č.21/2013. cit. V závere uviedol, cit.“ V prípade, ak si žalobca uplatňuje zmluvnú pokutu, tak je vypočítaná nasledovne : zmluvná pokuta (ZP) = základ ZP - (počet dní uplynutých z doby viazanosti/celkový počet dní viazanosti x základ ZP). Dohodnutá zmluvná pokuta nie je neprimerane vyšším zabezpečením oproti výške zabezpečenej povinnosti v čase uzavretia dohody o zmluvnej pokute, a preto nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods.4 písm. s) Občianskeho zákonníka“. Vo vzťahu k svojej aktívnej vecnej legitímácii uviedol to, že dňa 06.08.2019 došlo k postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo spoločnosti Slovak Telekom, a.s. na žalobcu s tým, že v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok je žalovaný uvedený pod referenčným číslom 2672529001.

3. Prílohami k návrhu na vydanie platobného rozkazu podľa zoznamu uvedeného žalobcom (čl. 6 spisu) mali byť 1./ Zmluva o poskytovaní verejných služieb / Dohoda o zmene v osobe účastníka zmluvy o poskytovaní verejných služieb / Žiadosť o prenos čísla v mobilnej sieti, 2./ Dodatok k zmluve o poskytovaní verejných služieb, 3./ Žiadosť o zmenu Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 4./ Žiadosť o ukončenie zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 5./ Odstúpenie od zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 6./ Všeobecné podmienky, 7./ Osobitné podmienky, 8./ Cenník, 9./ Faktúry, 10./ Výzva na zaplatenie - predžalobná výzva, 11./ Oznámenie o postúpení pohľadávky, 12./ Základná úroková sadzba ECB, 13./ Plnomocnenstvo, 14. / Osvedčenie o registrácii DPH.

4. Z obsahu spisu vyplýva, že z uvedených príloh žalobcom k návrhu (žalobe) pripojené boli len faktúry, Základné úrokové sadzby ECB, Osvedčenie o registrácii DPH, Oznámenie o postúpení pohľadávky, Plnomocnenstvo, Predžalobná výzva zo dňa 16.03.2020 s poštovým podacím hárkom zo dňa 19.03.2020, Zmluva o poskytovaní verejných služieb-balík služieb zo dňa 02.01.2017, Zmluva o poskytovaní verejných služieb-balík služieb zo dňa 28.12.2016 a Dodatok k zmluve o poskytovaní verejných služieb-balík služieb zo dňa 27.02.2017 neobsahujúci podpis žalovaného.

5. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 04.05.2020 vo veci platobný rozkaz, ktorý sa žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk a nakoľko žalobca po výzve súdu navrhol v súlade s § 10 zákona o upomínacom konaní pokračovanie v konaní na súde príslušnom podľa Civilného sporového poriadku, Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec podľa § 10 ods.3 uvedeného zákona na prejednanie tunajšiemu súdu a nedoručený platobný rozkaz sa zo zákona (§ 10 ods.3 zák. o upomínacom konaní) zrušil. Na tunajšom súde konanie je vedené pod spisovou značkou 10Csp/175/2020.

6. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu spolu s prílohami a výzvou vyjadriť sa k nej do vlastných rúk doručená bola dňa 06.03.2021 písomne nevyjadril.

7. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné, pričom prejednaný spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.04.2021, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods.3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 16.04.2021 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné, pričom po vykonanom dokazovaní žalobu mal za nedôvodnú v celom rozsahu a preto ju zamietol.

9. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a tiež neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobcom. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, uvedenou otázkou sa súd musel zaoberať ex offo, nakoľko uplatňovaná bola pohľadávka zo záväzkového vzťahu, ktorý mal byť žalovaným uzavretý s telekomunikačným podnikom, spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., pričom nemožno opomenúť, že priamo zákon o elektronických komunikáciách nad rámec všeobecnej úpravy v Občianskom zákonníku upravuje osobitné zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky podniku, ktorých splnenie tu žalobca nesúci dôkazné bremeno nepreukázal.

10. Vzhľadom na výslovnú, jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku v § 43 ods.13 zákona č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov postúpených mu telekomunikačným podnikom preukázať splnenie podmienok postupiteľnosti pohľadávky už pri podaní žaloby. Teda už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia týchto zákonných podmienok. Nie je povinnosťou, ale ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho postavenia musí byť nezávislý a nestranný vyzývať žalobcu (tu zastúpeného advokátom) na predloženie takýchto dôkazov, keďže by tým zasiahol do procesnej rovnováhy a išlo by o neprípustné preferenčné zaobchádzanie, zvýhodňovanie jednej (v prípade spotrebiteľského sporu dokonca silnejšej)

strany v spore. Nepredloženie týchto dôkazov a nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu totiž nie je procesným nedostatkom žaloby, ale neunesením dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore. V kontradiktórnom sporovom konaní kde neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu či jeho časti nie je povinnosťou súdu žalobcu vyzývať k splneniu týchto povinností, keďže ich neunesenie nebráni pokračovaniu v konaní, lebo nejde o procesné vady žaloby, ale bráni vyhovenu žalobe. V opačnom prípade by súd zásadu nestrannosti a rovnosti strán porušil, nakoľko by tým jednej strane pomáhal k úspechu v spore, keďže nejedná sa o odstraňovanie väd podania na ktoré dopadá § 129 CSP. Preto bolo na žalobcov aby už spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie a splnenia zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku čo sa nestalo.

11. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým mal žalovaný uzavrieť zmluvu o poskytovaní verejných služieb a jej dodatok, na základe ktorých mala podľa tvrdení žalobcu vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale telekomunikačný podnik - obchodná spoločnosť Slovak Telekom, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offa, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný excés v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offa viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

12. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu, čo bol prvý dôvod, pre ktorý súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Bolo na žalobcov ako tvrdenému postupníkovi pohľadávky (v čase podania žaloby bol navyše žalobca zastúpený advokátom) aby spolu so žalobou predložil dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie v spore, čo sa nestalo. Žalobca tu uplatnené nároky vyvodzuje zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb a jej dodatku uzavretej medzi Podnikom - Slovak Telekom, a.s. a žalovaným ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Zmluva o poskytovaní verejných služieb nie je upraveným typom zmluvy v Obchodnom ani Občianskom zákonníku, upravená je v osobitnom zákone č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, pričom svojím charakterom ide o zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Niet tak pochyb, že medzi žalovaným ako fyzickou osobou nepodnikateľom a spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. jednalo sa o spotrebiteľský, občianskoprávny vzťah.

13. Ako uvádza sama zmluva aj Dodatok k nej, tieto uzavreté boli podľa zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, pričom spoločnosť Slovak Telekom, a.s. označená je v nej ako „Podnik“, ktorým sa podľa § 5 ods.1 uvedeného zákona rozumie každá osoba, ktorá splnila oznamovaciu povinnosť podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2011/351/20200909>> s tým, že poskytovanie siete alebo služby v oblasti elektronických komunikácií pre tretiu osobu je podnikaním. Žalovaný v zmluve označený bol ako účastník, ktorým sa podľa § 5 ods.4 uvedeného zákona rozumie koncový užívateľ, ktorý uzatvoril s podnikom poskytujúcim verejnú službu zmluvu o poskytovaní verejných služieb.

14. V § 43 zákona č.351/2011 Z.z. označenom ako „práva a povinnosti podniku a užívateľa“ je obsiahnutý odsek 13, podľa ktorého (bolo tomu tak aj v čase, keď mala byť uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, teda ku dňu 06.08.2019) ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil

podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

15. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku obsiahnutá v zákone č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách je teda osobitnou úpravou (lex specialis) vo vzťahu k všeobecnej úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Jedná sa o podobnú situáciu a právnu úpravu, ako v prípade postúpenia bankových pohľadávok, kde § 92 ods.8 Zákona o bankách veľmi podobne normuje zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky. Ustanovenie § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách predstavuje teda k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenie (lex specialis), ktorého cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia pohľadávky podniku a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

16. Vzhľadom na uvedené nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o elektronických komunikáciách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z telekomunikačných podnikov na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky podniku tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách, teda podnik môže svoju pohľadávku postúpiť až po predchádzajúcej písomnej výzve podniku, a ak účastník je napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči Podniku.

17. Podľa § 525 ods.2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 06.08.2019 nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Súd je toho názoru, že postúpenie pohľadávky Podniku, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Ako už súd uviedol, ide o analogickú úpravu, ako je úprava § 92 ods.8 zákona o bankách vo vzťahu ku ktorej Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017 už uzavrel, že podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

19. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods.1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podniku akokoľvek obchádzané, napríklad prostredníctvom podnikmi predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane Všeobecných podmienok, ktoré by im umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči účastníkom postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 43 ods.13 uvedeného osobitného zákona.

20. S poukazom na vyššie uvedené v danom prípade prvým dôvodom, pre ktorý žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené je to, že žalobca vôbec nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky podniku v zmysle vyššie citovaného § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách.

21. Žalobca nepredložil dôkaz, že bol dodržaný daný zákonný postup, a že teda postúpeniu pohľadávky predchádzala písomná výzva podniku po ktorej účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní bol v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku. Na splnenie dôkaznej povinnosti a unesenie dôkazného bremena

žalobcu v tomto smere bolo potrebné predložiť písomnú výzvu podniku s dôkazom o jej doručení, či aspoň odoslani žalovanému viac ako 90 dní pred postúpením pohľadávky, čo sa nestalo. Žalobca žiadnu takú výzvu súdu nepredložil. Jediná výzva, ktorú súdu predložil je až jeho vlastná predžalobná výzva zo dňa 16.03.2020, teda až z času po postúpení pohľadávky.

22. Za výzvu podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách v žiadnom prípade nemožno považovať samotné faktúry (odhliadnuc od toho, že ani ich doručenie účastníkovi nebolo preukázané), vystavením ktorých si Podnik plnil inú zákonnú povinnosť, a to podľa § 43 ods.12 zákona o elektronických komunikáciách, keďže podľa tohto zákonného ustanovenia účastník je povinný platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry.

23. V danom prípade žalobca spolu s podanou žalobou nepredložil písomnú výzvu podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách, teda nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku. Nepreukázanie postupiteľnosti pohľadávky je samostatným dôvodom pre nevyhovenie žaloby bez ohľadu na to, že žalobca nepredložil ani samotnú zmluvu o postúpení pohľadávky (čo len podporuje záver o neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu), lebo ani jej predloženie by nič nemenilo na nepreukázaní podmienok samotnej postupiteľnosti tejto pohľadávky, čo má za následok, že žalobca ako tvrdený postupník nemohol platne nadobudnúť tu uplatňovanú pohľadávku.

24. Žalobca na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie súdu predložil len Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 19.09.2019, bez dôkazu o jeho doručovaní žalovanému. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 43 ods.13 zák. o elektronických komunikáciách.

25. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke zaujal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevyklučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

26. Ani prípadné neplnenie povinnosti účastníka platiť cenu telekomunikačných služieb nič nemení na tom, že súd musel z úradnej povinnosti prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani prípadná, čo by i nesporná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi- spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o elektronických komunikáciách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok z pôvodnej zmluvy, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

27. Koniec koncov, právny názor súdu o neunesení dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k jeho aktívnej vecnej legitímácii v nadväznosti na osobitné zákonné podmienky postúpenia pohľadávky v § 43 ods.13 Zákona o elektronických komunikáciách už pre právneho zástupcu žalobcu nemôže

byť nijako nový či prekvapivý. V tejto súvislosti súd podporne poukazuje na obdobný spor, kde žalobcu zastupoval rovnaký zástupca a kde súd pre neunesenie dôkazného bremena a nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol rovnakú žalobu, viď právoplatný rozsudok Okresného súdu Nitra sp.zn.7Csp/20/2020. Rovnako súd vo vzťahu k žalobcovi poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prievidza sp.zn.18Csp/40/2020 kde obdobná žaloba žalobcu pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie bola takisto zamietnutá. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na právoplatný rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp.zn.10Csp/76/2020.

28. Už len z uvedených dôvodov súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

29. Pre úplnosť súd uvádza, že žalobca neunesol v spore bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ani pokiaľ ide samotný o ním uplatnený nárok, čo by samo osebe bolo ďalším dôvodom na zamietnutie jeho žaloby. Skutočnosť, že žalobca pôvodne inicioval upomínacie konanie ako alternatívny spôsob uplatňovania peňažných nárokov k postupu podľa Civilného sporového poriadku nič nemení na tom, že bol povinný tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, čo sa nestalo.

30. Podľa ust. § 215 ods.1 a 2 Civilného sporového poriadku súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

31. Podľa § 3 ods.3 a 4 zákona č.307/2016 Z.z. o upomínacom konaní na podanie návrhu je oprávnený ten, koho nárok na zaplatenie určitej peňažnej sumy v eurách voči žalovanému (ďalej len „uplatňovaný nárok“) možno odôvodnene predpokladať. Uplatňovaný nárok možno odôvodnene predpokladať, ak vyplýva zo skutočností uvedených žalobcom a z listín pripojených k návrhu. Ak sú žalobca a žalovaný účtovnými jednotkami, postačí pripojiť faktúru alebo inú výzvu podobnej povahy, ktorou sa požadovalo splnenie uplatňovaného nároku od žalovaného (ďalej len „faktúra“), a vyhlásiť, že uplatňovaný nárok žalobca eviduje vo svojom účtovníctve.

32. Podľa § 4 ods.6 uvedeného zákona ak sa návrhom uplatňuje nárok zo spotrebiteľskej zmluvy alebo z iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, k návrhu sa musí pripojiť spotrebiteľská zmluva a všetky ďalšie zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou vrátane dokumentov, na ktoré spotrebiteľská zmluva odkazuje.

33. Civilný proces sporový sa riadi (okrem iného) princípmi dispozičným a prejednávacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a (s ním spojeným) princípom formálnej pravdy. Procesná zodpovednosť za zistenie skutkového stavu slúžiaceho v zmysle ust. § 215 CSP pre rozhodnutie vo veci je teda na stranách sporu. V spore s ochranou slabšej strany, čo je aj prípad tohto spotrebiteľského sporu síce súd môže výnimočne vyvinúť aj vlastnú dôkaznú iniciatívu, avšak len a výlučne na ochranu slabšej strany- spotrebiteľa, ktorým tu je žalovaný, nie dodávateľa, ktorým tu je žalobca (viď § 295, § 296 CSP). Pre úspech v sporovom konaní je nevyhnutné, aby strana sporu uniesla svoje dôkazné bremeno, t.j. dokázala pred súdom pravdivosť svojich tvrdení o relevantných hmotnoprávných skutočnostiach. Primárne by všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu mali byť uvedené v žalobe. Unesenie dôkazného bremena, ako predpoklad úspechu strany sporu v konaní, je dôležitým definičným znakom civilného sporového konania. Za „svoj“ výsledok konania je takto plne zodpovedná sporová strana. Rovnako dôležitým znakom sporového procesu, ktorý ho diferencuje od procesu mimosporového, je uplatnenie prejednacého princípu, podľa ktorého súd (až na výnimky uvedené v § 185 a v sporoch s ochranou slabšej strany, ktoré ale slúžia na ochranu slabšej strany, ktorou tu žalobca nie je) nemôže vykonať dôkazy, ktoré strany sporu nenavrhl. Práve tento aspekt výrazne ovplyvňuje rozsah skutkového základu rozhodnutia vo veci samej. V klasickom spore je uvedenie a preukázanie relevantných skutočností povinnosťou a zodpovednosťou sporových strán za minimálnej procesnej aktivity súdu a vec je „zrelá“ na meritórne rozhodnutie nie až vtedy, keď boli všetky relevantné skutočnosti preukázané, ale už v momente, keď niektorá zo sporových strán prestala (resp. premeškala príležitosť) „posúvať“ spor k ďalším skutkovým zisteniam. V klasickom sporovom konaní súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zisťuje skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“ či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje - uzavrie proces vytvárania skutkového základu pre meritórne rozhodnutie a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa tak v konkrétnom prípade môže skutkový stav

javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok (procesná sankcia) nedostatočnej procesnej aktivity strany sporu (k tomu bližšie pozri Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števcík, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, z ktorého súd citoval, strana 798, výklad k § 215 CSP).

34. Strana civilného sporového konania má teda povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, medzi ktorými je úzka vzájomná väzba. Splnenie týchto povinností súd nemôže vynucovať a ich nesplnenie sankcionovať. Ich nesplnenie nie je ani nedostatkom, ktorý by bránil pokračovaniu v konaní. Nejde totiž o nedostatky pre ktoré o žalobe žalobcu nemožno konať. Konať o nej možno, nemožno jej však vyhovieť. Preto jedinou sankciou za nesplnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je neunesenie tzv. bremena tvrdenia a dôkazného bremena, čo má v sporových konaniach za následok neúspech strany sporu, ktorá tieto svoje procesné povinnosti nesplnila. Na strane sporového civilného konania teda je, aby dbala o ochranu svojich práv aj tým, že úplne a pravdivo opíše všetky skutočnosti rozhodujúce pre konanie vo veci (vigilantibus iura scripta sunt - bdelym patrí právo) a sama strana sporu je povinná starať sa o to, aby rozhodujúce skutočnosti boli súdu predložené, a aby na ne aj označila dôkazy.

35. Uvedené princípy pritom nie sú nové, platili už za účinnosti pôvodnej procesnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku. Nový Civilný sporový poriadok príklonom k formálnej pravde a prenesením zodpovednosti za výsledok sporu výlučne na strany sporu tieto princípy len posilnil a zvýraznil.

36. Žalobca tu neunesol v konaní dôkazné bremeno ani o základnej skutočnosti ktorú súd musel skúmať - aktívnej vecnej legitímácii žalobcu na uplatnenie pohľadávky zo zmluvy uzavretej medzi žalovaným a telekomunikačným podnikom, keď nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky, odhliadnuc od toho, že neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ani k samotnému nároku.

37. Tak napríklad žalobca vyvodzujúci svoj nárok zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb a jej dodatku predložil súdu v skutočnosti dve zmluvy o poskytovaní verejných služieb (jedna je datovaná dňom 28.12.2016 a druhá dňom 02.01.2017) a predložil tiež dodatok k zmluve zo dňa 27.02.2017 na ktorom však chýba podpis žalovaného (čl. 21 spisu). Zároveň predložil faktúry s vyúčtovanou cenou služieb, avšak podľa ním predložených zmlúv malo byť ich predmetom poskytovanie služby Magio Televízia L Sat a na druhej strane všetky predložené faktúry týkali sa poplatkov a prevádzky pre úplne iný program, a to program Magio Televízia M so zľavou. Žalobca teda sám predložil súdu zmluvy pre jeden program a faktúry s vyúčtovanými poplatkami za používanie úplne iného programu, pričom nijako tento rozpor nevysvetlil, teda neunesol bremeno tvrdenia. Nie je zrejmé, či mala byť uzavretá aj iná zmluva, ak áno, kedy, kde aká, alebo či malo dôjsť k zmene programu na základe nejakého dodatku, nič také žalobca netvrdil a nepreukázal. Ním predložený dodatok síce ako program služby uvádza program Magio Televízia M - Sat, avšak ten nie je dôkazom zmeny programu už len preto, že chýba na ňom podpis žalovaného. Žalobca neunesol tak bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno nielen k aktívnej vecnej legitímácii, ale ani k samotnému nároku.

38. Odhliadnuc od skutočnosti, že v čase podania žaloby žalobca bol zastúpený advokátom a tak poučovacia povinnosť súdu podľa § 160 ods.1 a 2 CSP preň neplatila súd pre úplnosť uvádza, že ani poučovaciu povinnosť súdu, teraz obsiahnutú v § 160 CSP nemožno zamieňať s povinnosťou strany sporu upravenou v ust. § 132 ods.1 CSP (podporne k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/253/2016). Odvolací súd sa tam stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia uvádzané v žalobe s tým, že uvedené nie je možné vykladať tak ako to robí odvolateľ, že súd ho nevyzval na doplnenie jeho podania. Podľa krajského súdu, cit.“ žaloba žalobcu nebola nesprávna, neúplná ani nezrozumiteľná, preto nebol namieste postup podľa vtedy platného a účinného § 43 ods.1 O.s.p. tak, ako to tvrdí žalobca. Úlohou žalobcu bolo predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach, čo žalobca neurobil. V žiadnom prípade nebolo úlohou súdu vyzývať žalobcu na preukázanie svojich tvrdení, lebo táto povinnosť žalobcovi vyplývala vtedy z ust. § 120 ods.1 O.s.p., lebo povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky v občianskom súdnom konaní je povinnosťou účastníkov konania, ktorá im bola všeobecne uložená v citovanom ust. § 120 ods.1 O.s.p. účinnom v čase podania žaloby a rozhodovania súdu prvej inštancie. Iba v prípade, ak uvedenú povinnosť účastník konania, teraz strana sporu splní platí, že uniesol bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti účastníka

konania, teraz strany sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Povinnosť tvrdenia a tiež aj dôkazná povinnosť sú náležitosťami žaloby vyplývajúcimi z ust. § 79 ods. 1 O.s.p., teraz § 131 až § 135 C.s.p. Obidve uvedené procesné povinnosti vyplývajú účastníkom konania, teraz stranám sporu aj z iných ustanovení a ich nedodržanie nie je procesne sankcionované, môže sa však prejaviť nepriaznivo vo veci samej, keď predstavujú ujmu pre stranu sporu, ktorá si svoju procesnú povinnosť nesplnila. Obidvom uvedeným povinnostiam zodpovedá dôkazné bremeno ako procesný inštitút, ktorý spočíval v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní bude preukazovať tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Iba ak žalobca unesie dôkazné bremeno, je to dôvod na vyhoviecie jeho žaloby; ak ho neunesie, je to dôvod na vydanie opačného rozhodnutia, t.j. zamietnutie jeho žaloby. Z uvedeného je jednoznačne možné ustáliť, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzývať žalobcu na doplnenie alebo opravu jeho žaloby tak, ako sa mylne domnieva žalobca. Práve naopak, bolo povinnosťou žalobcu preukázať oprávnenosť svojho nároku a o tvrdených skutočnostiach predložiť aj dôkazy. Keďže uvedené procesné podmienky zo strany žalobcu neboli dodržané, správne súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol“.

39. Súd už uviedol, že neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena nie je vadou, ktorá by odôvodňovala odstraňovanie väd žaloby a postup podľa § 129 CSP, čo potvrdil vo vyššie uvedenom rozhodnutí aj Krajský súd v Prešove. Žaloba žalobcu, v ktorej nedostatočne opíše rozhodujúce skutočnosti a neoznačí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a ani ich k nej nepripojí nie je procesne nesprávna, neúplná ani nezrozumiteľná. Súd postupom podľa § 129 CSP nemá a ani nesmie žalobcovi pomáhať k úspechu v spore, má ním len odstraňovať vady žaloby v prípade, že napr. žaloba obsahuje nesprávne označenie strán sporu, vady spôsobujúce neurčitosť, nevykonateľnosť žalobného návrhu a podobne. Tu ale nejde o taký prípad. Ak by tu súd žalobcu vyzval na doplnenie žaloby predložením dôkazov za účelom unesenia dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore, neodstraňoval by tým vady žaloby, ale nedostatky brániace jej vyhovieniu, čím by absolútne zásadným spôsobom porušil nielen všetky vyššie uvedené procesné princípy a zásady, ale aj svoju nestrannosť a rovnosť strán, čo je neprípustné.

40. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti napr. aj aktuálny rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.10.2017 vo veci sp.zn.10Co/109/2017. Krajský súd tam uviedol, cit „Odvolateľ si pomerne účelovo zamieňa neúplnosť návrhu/žaloby s neunesením dôkazného bremena. V zmysle žalobcom naznačovaného výkladu by mal súd vyzvať stranu sporu (prioritne žalobcu, ktorý si uplatňuje konkrétny nárok) na predloženie takých dôkazov, na základe ktorých mu bude v spore vyhovené. Takýto prístup je však v zásadnom rozpore so základnými (ústavnými) princípmi civilného sporového konania, a to s princípom rovnosti strán a nestrannosti súdu. Úlohou súdu nie je viesť konanie tak, aby žalobca bol v spore úspešný; navyše spôsobom, kedy by doslova sám súd iniciatívne vymedzoval rozhodujúce skutkové tvrdenia a vyhľadával k nim sa viažuce dôkazy.“

41. V inej veci Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 25.3.2014 sp. zn. 6Co/405/2013 uviedol, cit. „Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia za navrhovateľa a vyhľadávať potrebné dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi účastníkmi. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné“.

42. Skutočnosť, že žalobca uplatňuje pohľadávky hromadne, formulárovými žalobami ho nijako nezbavuje vyššie uvedených procesných povinností. Žalobca bol povinný konkrétne uviesť, aké konkrétne služby (aký konkrétny program, aké ďalšie služby a na základe ktorej konkrétnej z predložených zmlúv resp. dodatku) mali byť v danom konkrétnom, tu súdenom prípade dohodnuté, za akú konkrétnu cenu, a nie len odkázať na zmluvu a cenník, keď navyše zmluva dojednaná bola pre používanie úplne iného programu, než je ten, ktorého sa týkali predložené faktúry. Povinnosťou žalobcu je tvrdiť rozhodujúce skutočnosti z ktorých vyvodzuje svoj nárok a predložiť, či aspoň označiť dôkazy na ich preukázanie (§ 132 ods.1,3 CSP). Opisanie rozhodujúcich skutočností pritom v žiadnom prípade nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods.2 CSP). Povinnosťou súdu potom je posúdiť, či tvrdené skutočnosti sú označenými dôkazmi preukázané. Nie je ale povinnosťou, no ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho poslania musí byť nezávislý a nestranný si skutočnosti rozhodujúce pre ten ktorý uplatnený nárok domýšľať a hádať a hľadať ktorým z predložených dôkazov by asi takýto nezdôvodnený nárok mohol byť preukázaný, aby mohol nárok priznať. Žalobca v celej žalobe nič konkrétne na zdôvodnenie svojho nároku neuviedol, čo je v rozpore s § 132 ods.2 CSP. Úplne nepochopiteľne vyznieva, ak žalobca, uplatňujúci zmluvnú pokutu uvedie (viď žaloba), že „v prípade ak si uplatňuje zmluvnú pokutu, tak je vypočítaná následovne...“

43. Pre úplnosť súd uvádza, že pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, žalobu by v tejto časti musel zamietnuť tak či tak pre neplatnosť dojednania o zmluvnej pokute podľa § 544 Občianskeho zákonníka.

44. Žalobca v prospech platnosti dojednania o zmluvnej pokute argumentoval v podstate tým, že táto, rovnako ako aj jej výška nie sú neprimerané k výške zabezpečovanej povinnosti, že nie je neprijateľná, Žalobca v žalobe uviedol vzorec použitý pre výpočet zmluvnej pokuty podľa ktorého základ pre jej výpočet sa má znižovať o pomernú časť podľa toho, koľko z doby viazanosti účastník dodrží.

45. Žalobca vôbec neuviedol (neuniesol bremeno tvrdenia), v ktorej konkrétnej z ním predložených viacerých zmlúv a dodatku malo byť obsiahnuté dojednanie o tu konkrétne uplatnenej zmluvnej pokute, keďže dojednanie o zmluvnej pokute obsiahnuté je tu tak v oboch zmluvách ako aj v nepodpísanom dodatku. Keďže však faktúrami bol žalovanému účtovaný program Magio Televízia M - Sat, o ktorom pojednáva len Dodatok, tak potom treba uviesť, že už len skutočnosť, že tento dodatok nie je podpísaný žalovaným je dôvodom, pre ktorý nemôže byť platné ani v ňom obsiahnuté dojednanie o zmluvnej pokute (uvedenej tam navyše vo výške 180,-eur jednorázovo a nie klesajúcim spôsobom ako žalobca tvrdil v žalobe) vzhľadom na zákonom predpísanú písomnú formu dojednania o zmluvnej pokute (§ 544 ods.2 Občianskeho zákonníka) a zákonnú podmienku platnosti písomného právneho úkonu v podobe jeho podpisu konajúcou osobou (§ 40 ods.3 Občianskeho zákonníka). Preto ani v prípade, žeby žalobca preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, čo sa ale nestalo, zmluvnú pokutu by mu priznať nebolo možné.

46. Záverom súd poukazuje aj na vecnú nedôvodnosť nárokov označených ako „upomienky oneskorenej platby 4,99 eur“, „prerušenie služby- neplatenie 19,80 eur“. Keďže dôvody, pre ktoré tieto poplatky podnikom - mobilným operátorom (logicky ani postupníkom ich pohľadávok) nemožno priznať už boli súdnou praxou vyslovené nespočetnekrát a sú už notoricky známe, súd v tejto časti, aj vzhľadom na už uvedené iné dôvody zamietnutia žaloby v súlade s ust. § 220 ods.2 CSP poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax, bez uvádzania samostatných dôvodov, ktoré z uvedených súdnych rozhodnutí sú absolútne zrejmé (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 24Co/71/2017). Súd taktiež poukazuje na tú skutočnosť, že predmetné poplatky už boli viacerými rozhodnutiami súdov (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9C/78/2016-67 zo dňa 30.5.2016, potvrdené rozsudkom Krajského súdu Prešov sp.zn.6Co/212/2016 z 31.10.2017, rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 29C/407/2015-50 zo dňa 27.5.2016, potvrdené rozsudkom Krajského súdu Prešov sp.zn. 5Co/264/2016 z 17.08.2017, rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 29C/471/2015-74 zo dňa 23.9.2016, potvrdené rozsudkom Krajského súdu Prešov sp.zn. 19Co/2/2017 z 16.02.2017) vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky, a teda žalobca mal v zmysle § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť zdržať sa používania takejto podmienky a v súvislosti s tým aj uplatňovania nároku z neprijateľnej zmluvnej podmienky.

47. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov (nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie, neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena) súd o žalobe žalobcu rozhodol tak, že ju zamietol.

48. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.